

Op jacht naar goud: Golden Dorado

TEKST: Thomas Sintobin FOTO'S: Thomas Sintobin, Joris Nieuwenhoff, Marco Cleton, Simon Weels, Jack van Zuijlen, Michel Rijnberg

Een prachtig landschap, zonder mensen...

Eeuwen geleden trokken hele horden avonturiers en gelukzoekers vanuit heel Europa naar Zuid-Amerika op zoek naar goud. Ze hadden zich laten wijsmaken dat er diep in de jungle een stad bestond, El Dorado genaamd – Spaans voor ‘de gouden plek’ –, waar alles van goud zou zijn: de huizen, de straten, de meubels en noem maar op. Zo’n stad is nooit gevonden. Het dichtste erbij kwam een meer in Colombia waarin een inheemse stam bij een ritueel inderdaad gouden voorwerpen pleegde te houden bij een ritueel, maar veel was het niet. En toch barste het elders op het continent van het goud, maar dan wel goud met vinnen en zeer scherpe tanden. Ik heb het over de Golden Dorado, *Salminus brasiliensis* in het Latijn: een vissoort die eruit ziet als een kerstbal die zelfs in Trump Tower, waar zelfs de toiletten naar verluidt van goud zijn, niet zou misstaan... Of die toiletten inderdaad van goud zijn, zal ik wel nooit weten, want ik heb het geld en de lust niet om

in zo’n peperduur hotel te gaan zitten. Maar ik droomde er wel al heel lang van om een keer zo’n gouden dorado aan de vlijmscherpe tandjes te voelen, en toen de kans zich voordeed om mee te gaan met Joris van Visreis.nl naar Argentinië,

Mooier dan dit kan een vis toch niet worden!

aarzelde ik dan ook geen seconde. Mijn spaarvarken kreeg spontaan een hartverzakking, maar moest er toch aan geloven. Río Paraná, Paraná-rivier: *here we come!*

De Paraná is een serieuze rivier.

Vooraf had ik me urenlang aan YouTube-filmpjes zitten vergapen over de visserij op deze merkwaardige vissen. De aanbeten waren steevast vernietigend, de woeste drills zagen eruit alsof de vissers in kwestie een acrobaat met ADHD aan de haak hadden geslagen, en de vissen fonkelden als goud in de zon als ze eenmaal geland werden. Ik moet bekennen dat ik toch wel een beetje wantrouwig was, want het zag er allemaal net iets te perfect uit, en met al die AI-trucs en filters van tegenwoordig, word je bedrogen waar je bij staat. Ook was ik er niet gerust in dat we die vissen ook daadwerkelijk zouden vangen. In die filmpjes leek het allemaal niet erg moeilijk, maar ja, die tonen natuurlijk alleen maar de meest succesrijke momenten, en niet de vele uren bikkelen om dat succes te bereiken... Ik was dus best wel sceptisch, maar eerlijk is eerlijk: ik vergiste me schromelijk. Alles bleek gewoon te kloppen, en meer dan dat zelfs: de golden dorado's waren in het echt zo mogelijk nog indrukwekkender dan op film!

Je bent echt in de wildernis.

We visten op twee verschillende manieren: vanuit de boot bij obstakels allerhande, en wadend vanaf de oever. Ik begin maar eens met die eerste techniek. De Paraná-rivier is een gigantische stroom die over een afstand van duizenden kilometer door Brazilië, Paraguay en Argentinië stroomt. De rivier slingert zich door wouden en steden en voert een heleboel troep met zich mee: bomen en takken, maar ook heel wat sediment. Die beide zaken zorgen ervoor dat deze rivier een uniek uiterlijk heeft gekregen: overal liggen zandbanken door het aangespoelde sediment, en her en der zie je losgeslagen bomen die midden in de rivier zijn vastgelopen en het hoofd proberen te bieden aan de gierende stroming. En dat is niet niets, want de Paraná voert enorme hoeveelheden water af. Het gemiddelde debiet van de rivier is maar liefst 17.290 kubieke meter per seconde. Om een vergelijkingspunt te geven: het debiet van de machtige Waal in Nederland is 1.500 kubieke meter per seconde, en dat van de Schelde iets meer dan 100...

Joris kamt een obstakel uit.

Michel met een vis van 17 kilogram van de Paraná rivier.

Golden Dorado, oftewel *Salminus brasiliensis*, is wijdverspreid in het midden van Zuid-Amerika: Brazilië, Uruguay, Paraguay, Bolivia en het noorden van Argentinië. Ondanks zijn naam en zijn vetvin, is het toch geen familie van de zalm. Hij kan erg groot worden: tot wel 1.3 meter lang, bij een gewicht van 34 kilogram. Dat zijn echter extreme uitzonderingen, en het gemiddelde formaat is zo ergens tussen de drie en de tien kilogram. Dorado's zijn echte toprovers, die zich op volwassen leeftijd voeden met alles wat ze maar te pakken kunnen krijgen: vissen, kreeftachtigen, insecten maar ook hagedissen, knaagdieren en vogels.

Hoewel dorado's extreem gespierd zijn en zich in die harde stroming staande kunnen houden, zijn ze net als alle vissen waar ook ter wereld niet gek: ze zoeken standplekken op waar het water

wat rustiger is, en wachten daar rustig, zonder veel energie te verspelen. Zodra er iets langs komt drijven of zwemmen dat er eetbaar uitziet, schieten ze de harde stroming in en slaan ze toe.

Kantvissen in de vele kreken was het allerleukste.

Op weg naar het avontuur.

De zandbanken en bomen die ik noemde zijn perfect voor dit werk, want dit soort obstakels breken de hoofdstroom en creëren keerstromen, draaikolken, diepteverschillen en luwe plekken. De vistechiek was daar dan ook op toegespitst. Concreet kwam het erop neer dat de gids de boot stil hield stroomopwaarts van zo'n obstakel, waarna wij de kans kregen om pluggen er zo dicht mogelijk bij te laten passeren. Als er een dorado lag, dan knalde hij er vrijwel altijd onmiddellijk op. Met veel misbaar sprong dat beest dan uit het water, woest schuddend met zijn kop, in een poging om de haken los te schudden. Dat lukte hem helaas veel vaker dan ons lief was, want we verspeelden soms wel vier van de vijf gehaakte vissen! Als hij er na een minuut nog aan hing, echter, was de kans dat je hem ook echt in de boot zou krijgen behoorlijk groot. Als hengels gebruikten we spinhengels met een werpgewicht van een gram of 50 – een snoekhengel zeg maar – met daarop een 4000 of 5000 molentje, met 20/00 gevlochten lijn op de spoel. Uiteraard was een stalen onderlijntje strikt noodzakelijk, want de tandjes van zo'n dorado zijn niet kinderachtig. In de speld hingen we ondiep duikende pluggen van een Argentijnse zelfbouwer. Ze zagen er wat lomp uit, maar bleven mooi recht zwemmen in de stroming, en dat was het voornaamste. We visten het meeste met extravagante

“Jagende dorado's vinden het namelijk amusant om woest om zich heen te happen als ze door een school aasvis razen.”

De auteur met een mooie Golden Dorado van de zandbanken.

kleuren omdat het water vrij troebel was – en logischerwijze vingen we daar dan ook het meeste mee.

De tweede visserij die we beoefenden, was zoals gezegd vanaf de oever. Beter gezegd: we werden afgezet op een zandbank en konden dan wadend vissen in de baaien daarrond. Dat deden we zowel met jerkbaits (Salmo Sliders van 10 cm waren top) als met streamers, aan een #7 vliegenlat. Het grappige was dat je vaak al aan het wateroppervlak kon zien of er jagende dorado's aan het werk waren in de baai. Die vinden het namelijk amusant om woest om zich heen te happen als ze door een school aasvis razen. Doordat die aasvissen een hoog oliegehalte in hun lijf hebben, wordt er een olieachtige vlek zichtbaar aan het oppervlakte... De streek waar we visten, was die van het estuarium van de Paraná. Via allerhande kleinere en grotere aftakkingen, kon je zeer ver van de bewoonde wereld komen, in een ontzettend mooi landschap. Dat vond ik persoonlijk het allermooiste om te doen: wadend in kniediep water, op tientallen kilometers van de dichtstbijzijnde weg, het labyrint van krekens en baaien uitkammen met de vlieghengel. Als je dorado's vond, dan was het steevast raak, en niet zo'n klein beetje/ Vis na vis stortte zich dan op mijn streamers. Op mijn beste dag schat ik dat ik misschien wel 150 aanbeten heb gehad. Heel groot waren die vissen niet – zo tussen de 2 en de 4 kilogram schat ik – en ik verspeelde

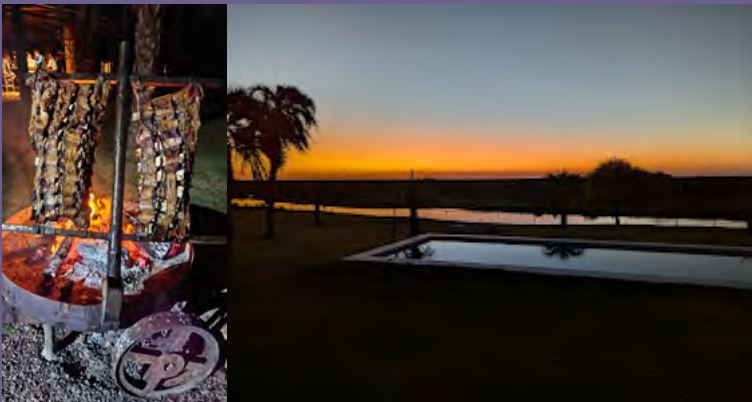

Surubi's zijn bizar sterke tegenstanders.

de meerderheid, maar wat een sport! En dat dan ook nog eens in een fenomenaal moerassig landschap, bewoond door (volstrekt ongevaarlijke!) kaaimannen, capibara's en tientallen vogelsoorten... Ik geloof oprecht dat dit een van de mooiste visserijen is die je kunt beoefenen op deze planeet, als je althans van licht materiaal en veel actie houdt.

Tussen de dorado's door vingen we trouwens ook surubi's (een prachtige meerwallensoort), wolf fish en piranha's – stuk voor stuk stevige tegenstanders. En nee, die piranha's vielen ons niet aan, al moet ik toegeven dat ik er in het begin toch niet gerust in was zo'n beest te staan drillen

terwijl ik tot aan mijn kuiten en in korte broek in het water stond... Doordat we uitsluitend met kunstaas hebben gevestigd, liepen we uiteraard heel wat vissoorten mis. Diverse soorten zoetwaterroggen, bijvoorbeeld, waarvan de Korststaart-rivierrog maar liefst 1.5 meter in doorsnede kan worden, maar ook doornmeervallen, pacu's (een vegetarische piranha), en nog veel meer: in de Paraná leven namelijk maar liefst 350 verschillende soorten! Ik ben ervan overtuigd dat er nog heel veel te ontdekken valt daar als je bijvoorbeeld met een stuk aasvis statisch op de bodem zou gaan vissen. Je hoort het al: ik ben alweer druk bezig met fantasieren over mijn volgende tripje!

Je wordt goed verzorgd in de lodge!

Heb je zin om met me mee te gaan op mijn volgende zoektocht naar deze gouden vissen? Schrijf je dan in voor de groepsreis die de mensen van www.visreis.nl van 23 tot en met 30 oktober van dit jaar organiseren: www.visreis.nl/argentinie-golden-dorado-oktober-2026. We verblijven in de Don Joaquín River Lodge, op de oevers van de Corrientes rivier. Alles is tot in de puntjes geregeld, van boten met gidsen tot zwembad tot de overheerlijke vleesgerechten waar Argentinië zo bekend om staat... Wedden dat je een van de mooiste weken van je leven tegemoet gaat?